

چهار پرش کلیدی درباره آینده جنبش تسخیر وال استریت

جاستین الیوت

برگردان: محمود سبزواری

چکیده

با گذشت چند ماه از آغاز جنبش تسخیر وال استریت و فروکش کردن شور و هیجان‌های اولیه، این جنبش با فراز و فرودی ملایم همچنان در عرصه حاضر است، ولی به پدید آمدن شرایط تازه از قبیل فرا رسیدن فصل سخت زمستان در نیویورک و به حاشیه رانده شدن اخبار مربوط به آن در بیشتر رسانه‌ها، این نگرانی را در علاقه‌مندان و فعالان اجتماعی به وجود آورده است که مبادا این جنبش نوپا نتواند از پس مشکلات بزرگ‌تری برآید که در پیش دارد و شعله‌های آن به کلی فروکش کند. در چند هفته اخیر، بسیاری از رسانه‌های مستقل و منتقد، بخشی از مطالب خود را به ارائه راهکارهای گوناگون در این باره اختصاص داده و کوشیده‌اند از جنبه‌های مختلف وضعیت فعلی و آتی این جنبش را بررسی کنند. برخلاف سکوت یا تردیدپراکنی‌های رسانه‌های جریان حاکم در امریکا، یکی از محوری‌ترین نکاتی که بیشتر این مقاله‌ها به آن اشاره دارند، ریشه دواندن جنبش تسخیر در لایه‌های گوناگون اجتماعی و امید بستن تعداد فزاینده‌ای از مردم امریکا و دیگر کشورهای جهان به آن است.

با گذشت چند ماه از رشد انفجاری جنبش تسخیر وال استریت، این حس روزافزون وجود دارد که این جنبش بر سر چهارراهی قرار گرفته است.

کاله لیزن، سردبیر ادباسترز، - مجله‌ای که فراخوان اولیه گردهم‌آیی روز هفدهم سپتامبر را در برابر وال استریت صادر کرد - می‌گوید: «اولین مرحله این جنبش به اوج خود رسیده است و اکنون دارد جالب‌تر می‌شود. جادوی اولیه برخی از این گردهم‌آیی‌های اولیه - اگر چه نه در همه - اما در برخی مکان‌ها در حال رقیق شدن است. زمستان نیز در راه است. مردم در این اندیشه‌اند که آیا توان دارند حدود سه ساعت در روز در خیابان‌ها حضور داشته باشند و درباره پروتکل حرف بزنند یا خیر.

ناممکن است بتوان پیش‌بینی کرد که این جنبش، با ساختار نامتمرکزی که دارد، به کجا ختم می‌شود، اما دست کم می‌توانیم پرسش‌هایی را مطرح کنیم که تعیین‌کننده آینده این جنبش هستند.»

۱. [www.alternet.org/story/152894/](#) Justin Elliott

گزارشگر سالون است. می‌توانید از طریق

رایانامه jelliott@salon.com یا او تماس بگیرید. [4. Adbusters](#) Kalle Lasn

آیا این جنبش می‌تواند از تاکتیک به راهبرد تبدیل شود؟

مایکل کازین، تاریخ‌نگار جنبش‌های چپ در گفت‌وگویی که هفته پیش با سالون داشت، گفت: «تسخیر فضاهای عمومی برای جلب توجه‌ها به نابرابری اقتصادی و فساد در وال استریت، ذاتاً یک تاکتیک است؛ تاکتیکی که به طرز قابل توجهی موفقیت‌آمیز بوده است. آیا جنبش تسخیر می‌تواند در تغییری اثرگذار، به راهبردی گسترده‌تر تبدیل شود؟»

پاسخ به این پرسش به این امر بستگی دارد که این جنبش به چه نوع تغییری می‌خواهد دست یابد؛ مسئله‌ای که هنوز حل نشده است. لیزن پیش‌بینی می‌کند این جنبش از جهت‌های مختلفی حرکت خواهد کرد. او می‌گوید: «به اعتقاد من، این جنبش به اجزای کوچک‌تری تقسیم خواهد شد و پروژه‌های فراوانی از دل آن بیرون خواهد آمد که همگی جهت‌گیری توده‌ای دارد.» به پندار او، «این کارزارها بر اهداف گوناگون معطوف به قانون‌گذاری که برای رسیدگی به بی‌عدالتی اقتصادی طراحی شده‌اند یا حتی برای ایجاد یک حزب سوم در امریکا متمرکز می‌شوند.»

برایان کلی که اهل نیویورک است و در کمیته تسهیلات پارک زوکاتی کار کرده است، می‌گوید: «تأکید بر آنچه جنبش تسخیر تاکنون به آنها دست یافته است، اهمیت دارد.» کلی بر این باور است: «اولین چیزی که باید گفت و لازم است تکرار گردد و به وضوح مطرح شود، این است که کاری که تاکنون انجام شده، بسیار مهم است. تا همین سه ماه پیش، این گفت‌وگوها هنوز درنگرفته بود. جهان مشترک ما به نسبت چند ماه پیش و هم‌آمیزتر به نظر می‌رسد.»

یکی از مسائل کلیدی که در این مسیر باید آن را در نظر داشت، این است که گروه‌های ترقی‌خواه خوب موجود - به ویژه اتحادیه‌های کارگری - می‌توانند برای دنبال کردن هدف‌های فعلی در جنبش تسخیر مشارکت کنند. این مشارکت‌ها، همچون کارزار مطالبه افزایش مالیات میلیونرها در نیویورک، پیشاپیش شکل گرفته است. در نیویورک، یک گروه کاری درباره مطالبات جنبش تسخیر نیز وجود دارد که به آن توجه شده است. این گروه همچنان در مباحثه‌های مربوط به مطالباتی که در نهایت برای رأی‌گیری باید به مجمع عمومی ارائه شود، مشارکت دارد.

[1. Michael Kazin.](#) [2. Salon.](#) [3. Brian Kelly.](#)

آیا ساختار تمرکززدایی شده این جنبش می‌تواند در درازمدت اثرگذار باشد؟

هم‌اکنون در نیویورک، نگرانی‌هایی در این باره وجود دارد که این الگوی مجمع عمومی - مرکب از هر کسی که دست بر قضا، در شبی مشخص در پارک حضور داشته و به صورت گروهی تصمیم‌هایی گرفته باشند - کارآیی ندارد. تسخیرگران، هر شب، چندین ساعت را درباره تصمیم‌های پیش پا افتاده صحبت می‌کنند، مانند اینکه چند صد دلار از بودجه خود را به پروژه‌ای هنری تخصیص بدهند. یک گروه کاری ساختاری و پیشنهادی، برای تشکیل شورای به اصطلاح «گفتنی‌ها» وجود دارد که می‌تواند مجمع عمومی را تکمیل کند. در صورت اجرایی شدن این پیشنهاد - و قطعاً در صورت نبود دشمنی بین برخی تسخیرگران نسبت به هر مسئله‌ای که نمایندگی آنها را خدشه‌دار کند - این شورا دست کم می‌تواند روند تصمیم‌سازی جنبش را در نیویورک تسهیل کند. همچنین کازین، تاریخ‌نگار می‌گوید: «چنانچه جنبش تسخیر به نیروی سیاسی واقعی و پایدار تبدیل شود، رهبران آن به هر شکلی که شده است، ناچار به ظهور خواهند بود.»

آیا تسخیرگران از زمستان جان سالم به در خواهند برد؟

در این مبارزه، جبهه‌های بسیاری وجود دارد. به نمایش گذاشته شدن نیروی انبوه پلیس در آتلانتا و اوکلند، احتمالاً به حضور مداوم معترضان در فضاهای عمومی در این شهرها پایان خواهد داد. در نیویورک، معترضان با زمستانی سخت روبه‌رویند، ولی آنها صدها هزار دلار کمک‌اهدایی دریافت کرده‌اند و آن‌طور که دیلی نیوز گزارش می‌دهد، آنها در حال ذخیره مایحتاج مصرفی خود هستند: «دیلی نیوز، سری به انبار تسخیرگران در خیابان برادوی زده و ردیف قفسه‌های انباشته از پتو، کیسه خواب، پالتوهای ضخیم، شربت سینه و حتی لوازم تهیه دم کردنی‌های گیاهی را در آنجا دیده است.» در این میان، این مسئله حل نشده نیز وجود دارد که تشکیلات «بلومبرگ و بروکفیلد» - شرکت بزرگ املاک و مستغلاتی که مالک پارک زوکاتی است - تا کجا اجازه اقامت در این پارک را به تسخیرگران خواهد داد. چند روز پیش، بلومبرگ وعده دستگیری‌های بیشتری را داد. یکی از سخن‌گویان بروکفیلد می‌گوید: «این شرکت درباره موضع خود نسبت به پارک زوکاتی، هم‌اکنون هیچ اظهار نظری نمی‌کند.» یکی دیگر از بازیگران این ماجرا، هیئت مدیره منهایان پایین است که از سر و صدای معترضان همسایه خود، شکایت‌های بسیاری کرده است. در هفته جاری، این هیئت مدیره، قطع‌نامه‌ای را به تصویب رساند که از جمله

خواستار محدود کردن طبل‌نوازی در پارک زوکاتی به دو ساعت در روز شده بود. تسخیرگران باید برای داشتن روابط مناسب با اجتماع محلی بکوشند؛ چون اگر در این کار کوتاهی کنند، شهرداری بهانه لازم را برای بیرون کردن آنها از پارک به دست خواهد آورد.

۱. The Blumberg administration and Brookfield.

آیا احتمال توقف علاقه‌مندی جامعه و رسانه‌ها به این جنبش وجود دارد؟

بنا به برآورد [مرکز تحقیقاتی] پیو، جنبش تسخیر وال استریت، مسئول ده درصد پوشش خبری رسانه‌های جریان حاکم در هفته منتهی به دهم تا شانزدهم اکتبر است. این عملکرد قابل توجهی برای جنبشی است که در آن زمان، کمتر از یک ماه از عمر آن می‌گذشت، ولی رسانه‌های جریان حاکم به شکل رسواگرانه‌ای، توجه اندکی نسبت به این جنبش داشته‌اند. در هفته هفدهم تا بیست و سوم اکتبر، جنبش تسخیر، مسئول چهار درصد پوشش خبری بوده است؛ کاهشی که بخشی از آن را می‌توان به دلیل مرگ معمر قذافی دانست. برخی افراد درون این جنبش می‌گویند که این اتفاق اهمیتی ندارد. جاستین ودز، یکی از سازمان‌دهندگان این جنبش در ایمیلی، چنین می‌نویسد: «هم‌اکنون قصد بیشتر آنها، نامشروع جلوه دادن ماست، ولی ما رسانه‌های مستقل خودمان را داریم که هر روز در حال رشد هستند.»

ممکن است این حرف درست باشد، ولی نشانه‌هایی وجود دارد که نشان‌دهنده افزایش تمایل مردم است. می‌کای سیفری، از شمار جست‌وجوهای ایمیل و نظرهای مثبت گروه‌های فیس بوکی تسخیر، یک نظرسنجی تهیه کرده است.

برای واداشتن رسانه‌ها - و جامعه - به علاقه‌مند باقی ماندن نسبت به این جنبش، تسخیرگران باید از خود پایداری و نوآوری نشان دهند. بخشی از این کار را می‌توان به سادگی از راه تسخیرهای فیزیکی در شرایط دشوار، مانند زمستان یا یورش‌های مکرر پلیس انجام داد. از این‌رو، تاکتیک‌های جدید می‌توانند یاری‌کننده باشند. البته در هر جبهه، کارهایی انجام شده است. برای نمونه، فیلم به آموزش تسخیرگران، در چگونگی اقدامات اعتراضی جلب توجه کننده کمک بسیاری کرده است.

سخن آخر اینکه نظرسنجی نیویورک تایمز نشان می‌دهد ۲۹ درصد آمریکاییان خبر اندکی درباره اعتراض‌ها شنیده یا چیزی نشنیده‌اند و می‌توان به یک‌سوم جمعیت کشور برای جنبش اشغال، امیدوار بود.

1. Justin Wedes. 2. Micah Sifry. 3. Yes Man. به کارگردانی پیتون رید.